TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2024. gada 12. decembrī*

Apelācija – Ekonomikas un monetārā politika – Kredītiestāžu prudenciālā uzraudzība – Regula (ES) Nr. 1024/2013 – Speciāli uzraudzības uzdevumi, kas uzticēti Eiropas Centrālajai bankai (ECB) – 24. pants – Lēmums anulēt kredītiestādes licenci – Administratīva pārskatīšanas procedūra – Lēmums, ar ko atcelts iepriekšējs lēmums – Atcelšanas prasība – Intereses celt prasību turpinātība – Prasība par zaudējumu atlīdzināšanu – Acīmredzama nepieņemamība

Lietā C-181/22 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2022. gada 9. martā iesniegusi

Nemea Bank plc, Sandžiljana [*San Ġiljan*] (Malta), ko pārstāv *A. Meriläinen*, *asianajaja*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki:

Heikki Niemelä, ar dzīvesvietu Oēnā [*Ohain*] (Beļģija),

Mika Lehto, ar dzīvesvietu Espo [*Espoo*] (Somija),

Nemea plc, Sandžiljana,

Nevestor SA, Oēna,

prasītāji pirmajā instancē,

Eiropas Centrālā banka (ECB), ko pārstāv *D. M. Brinkman*, *C. Hernández Saseta* un *A. Witte*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *A. Nijenhuis* un *A. Steiblytė*, pēc tam – *A. Steiblytė*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

TIESA (piektā palāta)

* Tiesvedības valoda – angļu.

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda piektās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*] (referents) un J. Regans [*E. Regan*],

ģenerāladvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2023. gada 30. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar šo apelāciju *Nemea Bank plc* lūdz Tiesu atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2021. gada 20. decembra rīkojumu lietā *Niemelä* u.c./ECB (T-321/17, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums", EU:T:2021:942), ar kuru tā atzinusi, ka vairs nav jālemj par prasību atcelt Eiropas Centrālās bankas (ECB) 2017. gada 23. marta lēmumu ECB/SSM/2017 – 213800JENPXTUY75VSO/1 WHD-2017-0003 par licences anulēšanu kredītiestādei *Nemea Bank* (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums"), un noraidījusi – kā acīmredzami nepieņemamu – prasību par to zaudējumu atlīdzināšanu, kas esot nodarīti ar šīs licences anulēšanu.

Atbilstošās tiesību normas

VUM regula

2 Padomes Regulas (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādnēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.; turpmāk tekstā – "VUM regula") 64. apsvērumā ir teikts:

"ECB būtu jānodrošina fiziskām un juridiskām personām iespēja lūgt pārskatīt lēmumus, kas pieņemti saskaņā ar pilnvarām, kas ECB uzticētas ar šo regulu, un adresēti tām, vai kas tās skar tieši un individuāli. Pārskatīšanas jomai vajadzētu attiekties uz šādu lēmumu procesuālo un materiāltiesisko atbilstību šai regulai, vienlaikus ievērojot rīcības brīvību, kas saglabājas ECB, lai lemtu par iespēju minētos lēmumus pieņemt. Šajā nolūkā un procesuālās ekonomijas dēļ ECB būtu jāizveido administratīva pārskatīšanas padome tādas iekšējas pārskatīšanas veikšanai. Lai izveidotu minēto padomi, ECB Padomei būtu tajā jāieceļ personas ar labu reputāciju. [..] Pārskatīšanas procedūrai būtu jāparedz, ka Uzraudzības valde vajadzības gadījumā pārskata savu iepriekšējo lēmuma projektu."

3 Šīs regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir noteikts:

"Saskaņā ar 6. pantu ECB atbilstīgi šā panta 3. punktam ir ekskluzīvi kompetenta prudenciālās uzraudzības vajadzībām veikt šādus uzdevumus attiecībā uz visām kredītiestādēm, kas veic uzņēmējdarbību iesaistītajās dalībvalstīs:

a) izsniegt atļaujas kredītiestādēm un anulēt kredītiestāžu atļaujas, ņemot vērā 14. pantu."

4 Minētās regulas 14. panta 5. punkts ir formulēts šādi:

"Ievērojot 6. punktu, ECB pēc savas iniciatīvas, apspriedusies ar tās iesaistītās dalībvalsts valsts kompetento iestādi, kurā kredītiestāde veic uzņēmējdarbību, vai pēc šādas valsts kompetentās iestādes ierosinājuma, var anulēt atļauju gadījumos, kas paredzēti attiecīgajos Savienības tiesību aktos. Ar šīm apspriedēm jo īpaši nodrošina, lai ECB, pirms tiek pieņemti lēmumi par anulēšanu, dotu valsts iestādēm pietiekamu laiku izlemt par nepieciešamajām korektīvajām darbībām, tostarp iespējamiem noregulējuma pasākumiem, un ņemtu tos vērā.

Ja valsts kompetentā iestāde, kura ir ierosinājusi izsniegt atļauju saskaņā ar 1. punktu, uzskata, ka atļauja ir jāanulē saskaņā ar attiecīgajiem valsts tiesību aktiem, tā iesniedz šādu ierosinājumu ECB. Tādā gadījumā ECB pieņem lēmumu par ierosinājumu anulēt atļauju, pilnībā ņemot vērā anulēšanas pamatojumu, ko iesniegusi valsts kompetentā iestāde."

5 Šīs regulas 24. pantā ir paredzēts:

"1. ECB izveido Administratīvo pārskatīšanas padomi, lai tā veiktu to lēmumu iekšēju administratīvu pārskatīšanu, ko pieņēmusi ECB, īstenojot pilnvaras, kas tai piešķirtas ar šo regulu, pēc tam, kad ir iesniegts pārskatīšanas pieprasījums saskaņā ar 5. punktu. Iekšējās administratīvās pārskatīšanas darbības joma attiecas uz šādu lēmumu procesuālo un materiāltiesisko atbilstību šai regulai.

[..]

5. Jebkura fiziska vai juridiska persona 1. punktā minētajos gadījumos var pieprasīt, lai tiktu pārskatīts ECB lēmums, kas ir pieņemts saskaņā ar šo regulu un kas ir adresēts šai personai vai tieši un individuāli skar šo personu. Pieprasījumu pārskatīt ECB Padomes lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar 7. punktu, nepieņem. [..]

[..]

7. "Pēc tam, kad ir pieņemts lēmums par pārskatīšanas pieņemamību, Administratīvā pārskatīšanas padome sniedz atzinumu laikposmā, kas atbilst jautājuma steidzamībai un kas nav ilgāks par diviem mēnešiem pēc pieprasījuma saņemšanas, un nodod šo lietu Uzraudzības valdei jauna lēmuma projekta sagatavošanai. Uzraudzības valde ņem vērā Administratīvās pārskatīšanas padomes atzinumu un nekavējoties iesniedz ECB Padomei jaunu lēmuma projektu. Ar jauno lēmuma projektu atceļ sākotnējo lēmumu, aizstāj to ar identiska satura lēmumu vai aizstāj to ar grozītu lēmumu. Jauno lēmuma projektu uzskata par pieņemtu, ja vien ECB Padome neizsaka iebildumus ilgākais desmit darbadienu laikā.

8. Saskaņā ar 5. punktu iesniegts lēmuma pārskatīšanas pieprasījums neaptur lēmuma piemērošanu. Tomēr, ja ECB Padome uzskata, ka apstākļi to prasa, tā pēc Administratīvās pārskatīšanas padomes priekšlikuma var apturēt apstrīdētā lēmuma piemērošanu.

[..]

11. Šis pants neskar tiesības ierosināt tiesvedību EST saskaņā ar Līgumiem."

Regula (ES) Nr. 468/2014

6 Eiropas Centrālās bankas Regulas (ES) Nr. 468/2014 (2014. gada 16. aprīlis), ar ko izveido vienotā uzraudzības mehānisma pamatstruktūru Eiropas Centrālās bankas sadarbībai ar nacionālajām kompetentajām un norīkotajām iestādēm (turpmāk tekstā – "VUM pamatregula") (OV 2014, L 141, 1. lpp.) 2. panta 8. punktā ir noteikts, ka "mazāk nozīmīgā uzraudzītā iestāde euro zonas dalībvalstī" ir "iestāde", kas "[citastarp] nav [prudenciālajai uzraudzībai pakļauta] nozīmīga VUM regulas 6. panta 4. punkta izpratnē".

7 Šīs regulas 80. pantā ir noteikts:

"1. Ja attiecīgā NKI uzskata, ka saskaņā ar piemērojamiem Savienības vai nacionālajiem tiesību aktiem nepieciešams pilnīgi vai daļēji atsaukt kredītiestādei izsniegtu atļauju (t. sk. pēc pašas kredītiestādes lūguma), tā iesniedz ECB lēmuma par atļaujas atsaukšanu projektu (tālāk tekstā – "lēmuma par atsaukšanu projekts") un lēmuma pieņemšanai nozīmīgus pamatojuma dokumentus.

2. NKI koordinē sadarbību ar nacionālo iestādi, kas ir pilnvarota īstenot kredītiestāžu noregulējumu, (tālāk tekstā – "noregulējuma nacionālā iestāde") attiecībā uz lēmuma projektu par atsaukšanu, kas ir nozīmīgs noregulējuma nacionālajai iestādei."

Tiesvedības priekšvēsture

8 Tiesvedības priekšvēsturi, kas izklāstīta pārsūdzētā rīkojuma 1.–7. punktā, var rezumēt šādi.

9 *Nemea Bank* ir Maltā reģistrēta kredītiestāde, uz kuru attiecināms jēdziens "mazāk nozīmīga uzraudzītā iestāde euro zonas dalībvalstī" VUM pamatregulas izpratnē, kura sniedza finanšu pakalpojumus atbilstoši licencei (darbības atļaujai), ko tai bija izsniegusi valsts kompetentā iestāde, proti, *Awtorità għas-Servizzi Finanzjarji ta'Malta* (Maltas finanšu pakalpojumu uzraudzības iestāde, Malta; turpmāk tekstā – "*MFSA*"), un kura bija pakļauta tās īstenotai tiešai prudenciālai uzraudzībai.

10 *Nemea plc* un *Nevestor SA* ir divi tiešie *Nemea Bank* akcionāri. *H. Niemelä* un *M. Lehto* ir *Nemea Bank* direktoru padomes locekļi; līdzdalības dēļ sabiedrībās *Nemea* un *Nevestor* viņi ir *Nemea Bank* faktiskie labuma guvēji.

11 Apspriedusies ar valsts noregulējuma iestādi, *MFSA* 2017. gada 25. janvārī, pamatojoties uz VUM pamatregulas 80. pantu, iesniedza ECB lēmuma projektu par *Nemea Bank* kredītiestādes licences (darbības atļaujas) anulēšanu.

12 ECB Uzraudzības valde 2017. gada 13. martā apstiprināja lēmuma par licences anulēšanu projektu un aicināja *Nemea Bank* trīs dienu laikā iesniegt apsvērumus par šo projektu.

13 *Nemea Bank* 2017. gada 15. martā iesniedza apsvērumus.

14 ECB 2017. gada 23. martā ECB, pamatojoties uz VUM regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 14. panta 5. punktu, pieņēma strīdīgo lēmumu.

Faktiskie apstākļi pēc strīdīgā lēmuma pieņemšanas

15 ECB Administratīvā pārskatīšanas padome (APP) 2017. gada 22. aprīlī saņēma *Nemea Bank* un pārējo prasītāju pirmajā instancē lūgumu pārskatīt strīdīgo lēmumu.

16 APP 2017. gada 19. jūnijā sniedza atzinumu ar priekšlikumu aizstāt šo lēmumu ar identiska satura lēmumu. 2017. gada 30. jūnijā ECB Padome atbilstoši šim atzinumam, balstoties uz Uzraudzības valdes sagatavotu projektu un pamatojoties uz VUM regulas 24. panta 7. punktu, pieņēma lēmumu ECB/SSM/2017 – 213800JENPXTUY75VS 07/2 (turpmāk tekstā – "2017. gada 30. jūnija lēmums"), ar kuru, kā norādīts tā rezolutīvajā daļā, tika aizstāts strīdīgais lēmums.

Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

17 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 22. maijā, *Nemea Bank* un pārējie prasītāji pirmajā instancē cēla prasību, ar ko lūdza atcelt strīdīgo lēmumu, kā arī atlīdzināt zaudējumus, kas tām esot nodarīti ar šā lēmuma pieņemšanu. Prasības pamatojumā tās izvirzīja sešus pamatus.

18 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 25. oktobrī, ECB atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 130. pantam iesniedza iebildi par nepieņemamību. Vispārējā tiesa ar 2018. gada 13. jūlija rīkojumu, kas pieņemts, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 130. panta 7. punktu, lēmuma par pieņemamību pieņemšanu atlika līdz galīgajam nolēmumam par lietas būtību.

19 Vispārējās tiesas kancelejā 2017. gada 18. oktobrī tika iesniegts Eiropas Komisijas pieteikums par iestāšanos lietā ECB prasījumu atbalstam; ar 2018. gada 23. jūlija lēmumu tas tika apmierināts.

20 Ar 2018. gada 30. aprīļa procesa organizatorisko pasākumu Vispārējā tiesa lietas dalībniekiem uzdeva vairākus jautājumus, lai citastarp konstatētu, vai pēc tās atbildīgās personas izraudzīšanas, kas izmantotu pamatpilnvaras, kuras parasti piešķirtas *Nemea Bank* izpildinstitūcijai attiecībā uz tās konkrētiem darbības virzieniem un aktīviem, prasītāji pirmajā instancē bija tiesīgi celt atcelšanas prasību par ECB lēmumu, kā arī prasību par zaudējumu atlīdzināšanu, ar kuru prasīts atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts ar šāda lēmuma pieņemšanu.

21 Vispārējā tiesa 2019. gada 1. aprīlī līdz 2019. gada 5. novembra sprieduma ECB u.c./Trasta Komercbanka u.c. (C-663/17 P, C-665/17 P un C-669/17 P, EU:C:2019:923) pasludināšanai apturēja tiesvedību un 2019. gada 10. decembrī ar jaunu procesa organizatorisko pasākumu aicināja lietas dalībniekus tai iesniegt apsvērumus par secinājumiem, kas to ieskatā no minētā sprieduma esot izdarāmi Vispārējā tiesā izskatāmā strīda atrisināšanas kontekstā.

22 Ar citiem – 2020. gada 30. janvāra un 23. decembra, kā arī 2021. gada 19. janvāra – procesa organizatoriskajiem pasākumiem Vispārējā tiesa uzdeva lietas dalībniekiem jautājumus par tās tiesvedības gaitu, ko *dwar Servizzi Finanzjarji* (Finanšu lietu tiesa, Malta) sākusi Vispārējā tiesā, lai atjaunotu iedarbīgu *Nemea Bank* pārstāvību.

23 Ar pārsūdzētā rīkojuma rezolutīvās daļas 1. punktu Vispārējā tiesa nolēma, ka vairs nav jālemj par atcelšanas prasību – tā iemesla dēļ, ka prasītājiem pirmajā instancē ir zudis tās priekšmets un prasītāju interese celt prasību. Tā ar šīs rezolutīvās daļas 2. punktu prasību par zaudējumu atlīdzināšanu noraidīja kā acīmredzami nepieņemamu. Ar minētās rezolutīvās daļas 3. punktu tā piesprieda prasītājiem pirmajā instancē un ECB segt savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar atcelšanas prasību. Ar tās pašas rezolutīvās daļas 4. punktu tā piesprieda prasītājiem pirmajā instancē segt savus tiesāšanās izdevumus un ECB tiesāšanās izdevumus saistībā ar prasību par zaudējumu atlīdzināšanu. Visbeidzot – ar pārsūdzētā rīkojuma rezolutīvās daļas 5. punktu tā piesprieda Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus.

Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā

24 *Nemea Bank* lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, iedalot to palātai, kuras sastāvā nebūtu tie tiesneši, kas bija pārsūdzēto rīkojumu pieņēmušās palātas sastāvā, un

– piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 ECB lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Komisija lūdz Tiesu arī noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieteikumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu

27 Ar pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2024. gada 27. novembrī, *Nemea Bank* lūdza Tiesu, pamatojoties uz Tiesas Reglamenta 83. pantu, izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu.

28 Šā pieteikuma pamatošanas nolūkā tā būtībā norāda, ka tā vēlas iesniegt argumentus attiecībā uz 2024. gada 8. februāra spriedumiem *Pilatus Bank*/ECB (C-750/21 P, EU:C:2024:124) un *Pilatus Bank*/ECB (C-256/22 P, EU:C:2024:125), kurus lietas dalībnieki nav apsprieduši.

29 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 83. pantu Tiesa jebkurā brīdī, uzklausījusi ģenerāladvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas sākšanu vai atkārtotu sākšanu, piemēram, tad, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu.

30 Tomēr šajā lietā Tiesa uzskata, ka tai ir iesniegta visa nepieciešamā informācija, lai varētu spriest, un ka faktori, ko *Nemea Bank* norādījusi, lai pamatotu pieteikumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu, nav uzskatāmi par jauniem faktiem, kuri varētu ietekmēt lēmumu, ko tā tādējādi tiek aicināta pieņemt.

31 Šādos apstākļos Tiesa, uzklausījusi ģenerāladvokāti, uzskata, ka nav pamata izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu.

Par apelācijas sūdzību

32 Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza piecus pamatus. Ar pirmajiem trim pamatiem, kas vērsti pret Vispārējās tiesas lēmumu, kurā atzīts, ka vairs nav jālemj par atcelšanas prasību, tiek apgalvots attiecīgi par LESD 263. panta pirmās daļas pārkāpumu, būtisku procedūras noteikumu pārkāpums un to, ka nav ievērotas apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības, kas izriet no Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. panta. Pēdējie divi pamati, kas vērsti pret Vispārējās tiesas lēmumu, ar kuru kā acīmredzami nepieņemama noraidīta prasība par zaudējumu atlīdzināšanu, tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā, ka nav ievērotas apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības, kas nostiprinātas attiecīgi Hartas 41. pantā un LESD 340. pantā.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

33 Ar pirmo pamatu, kas attiecas uz pārsūdzētā rīkojuma 29.–55. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir izdarījusi tiesību kļūdu, uzskatīdama, ka vairs nav jālemj par tās celto atcelšanas prasību – ar tādu pamatojumu, ka tā esot zaudējusi interesi celt prasību par strīdīgo lēmumu. Vispārējā tiesa tādējādi neesot izpildījusi savu pienākumu, kas izriet no LESD 263. panta, proti, pārbaudīt tādu ECB aktu tiesiskumu, ar kuriem paredzēts radīt tiesiskas sekas trešām personām, un savu pienākumu nodrošināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesību un pamattiesību aizsardzību.

34 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo arī to, ka iedarbība, ko Vispārējā tiesa *ex tunc* atzinusi 2017. gada 30. jūnija lēmumā, ir pretrunā LESD 263. pantam, jo Vispārējā tiesa tai liedzot tiesības strīdīgo lēmumu pārbaudīt Savienības tiesās. Šāda iedarbība esot tikai fiktīva, jo, pat ja pēdējā minētajā dienā strīdīgais lēmums būtu ticis atcelts, stāvoklis, kurā apelācijas sūdzības iesniedzēja bija pirms licences anulēšanas, netiktu atjaunots. 2017. gada 30. jūnija lēmums faktiskā iedarbība varot būt tikai *ex nunc*, un tas pats esot sakāms par tādām sekām kā attiecīgās licences eventuāla atjaunošana. Laikposmā starp strīdīgā lēmuma pieņemšanu un 2017. gada 30. jūnija lēmuma pieņemšanu attiecībā uz šo licenci apelācijas sūdzības iesniedzējas stāvoklis esot palicis nemainīgs. Tātad strīdīgais lēmums kopš tā pieņemšanas esot nemainīgi un nepārtraukti turpinājis radīt tiesiskās sekas apelācijas sūdzības iesniedzējai, līdz ar to tā anulēšanai varētu būt tiesiskas sekas un apelācijas sūdzības iesniedzējai varētu rasties priekšrocības.

35 ECB apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pamatoti atzinusi, ka pret strīdīgo lēmumu vērstajai atcelšanas prasībai bija zudis priekšmets. Tā šajā ziņā apgalvo: nav tā, ka šis konstatējums neievērotu tiesības, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai piešķirtas ar LESD 263. pantu, jo pēc 2017. gada 30. jūnija lēmuma aizstāšanas ar strīdīgo lēmumu atcelšanas prasība par 2017. gada 30. jūnija lēmumu bija pieņemama šajā normā paredzētajā termiņā. Šāda prasība būtu bijusi uzskatāma par iedarbīgu tiesību aizsardzības līdzekli Hartas 47. panta izpratnē. Prasības par intereses celt prasību turpinātību, kas nostiprinātas Vispārējās tiesas pastāvīgajā judikatūrā, neesot pretrunā arī LESD 263. pantam.

36 Turklāt pēc 2017. gada 30. jūnija lēmuma aizstāšanas ar strīdīgo lēmumu vairs neesot iespējams celt atcelšanas prasību par pēdējo minēto lēmumu. Tā kā strīdīgais lēmums ir atcelts un tā kā tā eventuāli nelabvēlīgās sekas kopš tā laika esot attiecināmas uz 2017. gada 30. jūnija lēmumu, par kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot cēlusi prasību un kurš tātad esot kļuvis galīgs, šādai prasībai vairs nebūtu priekšmeta. Tātad pat strīdīgā lēmuma atcelšanas gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzējas licence tik un tā paliktu anulēta ar 2017. gada 30. jūnija lēmumu un līdz ar to šāda atcelšana nevar tai radīt nekādu priekšrocību. Tomēr šis apstāklis neliedzot apelācijas sūdzības iesniedzējai iespēju, kas paredzēta Savienības tiesību aktos, proti, celt prasību par zaudējumu atlīdzināšanu saistībā ar tās licences anulēšanu – bez pienākuma iepriekš celt atcelšanas prasība.

Tiesas vērtējums

37 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka *Nemea Bank* ir Maltā reģistrēta kredītiestāde, kuras statuss ir "mazāk nozīmīga uzraudzītā iestāde euro zonas dalībvalstī" VUM pamatregulas izpratnē. ECB 2017. gada 23. martā pēc valsts kompetentās iestādes, proti, *MFSA*, lūguma pieņēma strīdīgo lēmumu, ar kuru tā anulēja *Nemea Bank* kredītiestādes licenci (darbības atļauju). 2017. gada 22. aprīlī *Nemea Bank* kopā ar pārējiem prasītājiem pirmajā instancē, pamatojoties uz VUM regulas 24. panta 5. punktu, iesniedza APP strīdīgā lēmuma administratīvās pārskatīšanas pieprasījumu. Pēc šīs pārskatīšanas ECB pieņēma 2017. gada 30. jūnija lēmumu, ar kuru atcelts un aizstāts strīdīgais lēmums un kura saturs ir tam identisks.

38 Administratīvās pārskatīšanas procedūras gaitā *Nemea Bank* un pārējie prasītāji pirmajā instancē 2017. gada 22. maijā Vispārējā tiesā cēla arī prasību par strīdīgo lēmumu, ar kuru tie lūdza atcelt šo lēmumu un piespriest atlīdzināt zaudējumus, kas tiem esot nodarīti šā lēmuma pieņemšanas dēļ. Tomēr tie nav cēluši Vispārējā tiesā prasību – paredzētajā formā – par 2017. gada 30. jūnija lēmumu.

39 Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 41., 45., 47. un 52. punktā būtībā ir atzinusi, ka ar VUM regulas 24. panta 7. punktu ir ieviests ECB pienākums ar atpakaļejošu spēku pieņemt lēmumu, kas pieņemts pēc administratīvās pārskatīšanas procedūras, proti, brīdī, kad stājās spēkā sākotnējais lēmums, un ka pēdējā minētā lēmuma aizstāšana ar identisku vai grozītu lēmumu izraisa tā galīgu izzušanu no tiesību sistēmas. Tā ir paudusi uzskatu, ka strīdīgais lēmums ar 2017. gada 30. jūnija lēmumu bija atcelts un aizstāts dienā, kurā pēdējais minētais tika pieņemts, proti, 2017. gada 23. martā, un līdz ar to prasītāji pirmajā instancē bija zaudējuši jebkādu interesi panākt tā atcelšanu, un no tā izsecina, ka to atcelšanas prasībai vairs nav priekšmeta.

40 Šajā ziņā tik tiešām ir tā, kā Vispārējā tiesa norādījusi pārsūdzētā rīkojuma 35. punktā: saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasītāja interesei celt prasību, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasības celšanas brīdī, jo pretējā gadījumā šāda prasība ir nepieņemama. Turklāt šim strīda priekšmetam – tāpat kā interesei celt prasību – ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas galīgā nolēmuma pieņemšanai, jo pretējā gadījumā tiesvedība lietā ir jāizbeidz bez sprieduma taisīšanas; tas nozīmē, ka ir jāpastāv iespējai, ka prasības rezultāts sniegs labumu lietas dalībniekam, kurš ir cēlis šo prasību (spriedumi, 2007. gada 7. jūnijs, *Wunenburger*/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 42. punkts, un 2021. gada 21. janvāris, *Leino-Sandberg*/Parlaments, C-761/18 P, EU:C:2021:52, 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

41 Tomēr Tiesa ir atzinusi, ka prasītāja interese celt prasību ne vienmēr zūd tādēļ, ka tā apstrīdētais tiesību akts tiesvedības laikā ir pārstājis radīt sekas. Proti, prasītājs var saglabāt interesi panākt, lai minētais akts tiktu atzīts par prettiesisku attiecībā uz laikposmu, kurā tas bija piemērojams un

radīja sekas, jo šāds atzinums ļauj saglabāt vismaz interesi kā pamatu iespējamai prasībai par atbildību (spriedumi, 2013. gada 28. maijs, *Abdulrahim*/Padome un Komisija, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 62. punkts, un 2021. gada 6. maijs, *Bayer CropScience* un *Bayer*/Komisija, C-499/18 P, EU:C:2021:367, 40. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

42 Turklāt prasītāja intereses celt prasību saglabāšanās ir jāizvērtē *in concreto*, citastarp ņemot vērā apgalvotā pārkāpuma sekas un apgalvotā kaitējuma būtību (spriedumi, 2020. gada 30. aprīlis, *Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych*/Komisija, C-560/18 P, EU:C:2020:330, 41. punkts, un 2023. gada 7. septembris, *Versobank*/ECB, C-803/21 P, EU:C:2023:630, 160. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

43 Šajā ziņā no VUM regulas 24. panta 7. punkta formulējuma gan izriet, ka tad, ja ECB pēc administratīvas pārskatīšanas procedūras uzskata, ka šādi pārskatītais lēmums nav jāgroza, tā šo lēmumu atceļ un aizstāj ar lēmumu, kura saturs ir identisks. Tomēr no tā nevar izsecināt, ka šādai atcelšanai, pēc kuras veikta šāda aizstāšana, būtu atpakaļejoša iedarbība, kas salīdzināma ar kādas Eiropas Savienības iestādes akta atcelšanas – kādā no Savienības tiesām – iedarbību.

44 Proti, kā izriet no Tiesas judikatūras, Savienības iestādes izdota akta atcelšana nenozīmē, ka tiktu atzīts šā tiesību akta prettiesiskums un tiktu radītas *ex nunc* sekas – atšķirībā no sprieduma par akta atcelšanu, ar kuru atceltais akts ar atpakaļejošu spēku tiek izslēgts no Savienības tiesību sistēmas, un ir uzskatāms, ka tas nekad nav pastāvējis (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 28. maijs, *Abdulrahim*/Padome un Komisija, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 68. punkts). Apstāklis, ka šai atcelšanai seko sākotnējā akta aizstāšana ar jaunu aktu, nevar pēdējam minētajam piešķirt atpakaļejošu iedarbību.

45 Tāpēc, kā norādīts ģenerāladvokātes secinājumu 72. punktā, no VUM regulas 24. panta 7. punkta izriet, ka sākotnējais lēmums netiek ar atpakaļejošu spēku izslēgts no Savienības tiesību sistēmas līdz ar tāda otra lēmuma pieņemšanu, kurš to atceļ un aizstāj un kura saturs ir identisks. Tā kā sākotnējam lēmumam bija tādas sekas, ka tika anulēta kredītiestādes licence, otrā lēmuma sekas bija tādas, ka tika pagarināta sākotnējā lēmuma iedarbība – bez tā jau radītās iedarbības izslēgšanas.

46 Šajā gadījumā, kā pamatoti apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, tieši strīdīgajam lēmumam bija tādas sekas, ka tai tika anulēta kredītiestādes licence (darbības atļauja). Tātad tieši šim lēmumam bija eventuāli nelabvēlīgas sekas, uz kurām tā norāda.

47 Turklāt, tā kā sākotnējā lēmuma administratīvās pārskatīšanas pieprasījumam principā un atbilstoši VUM regulas 24. panta 8. punktam nav apturošas iedarbības, strīdīgajam lēmumam bija iedarbība līdz pat brīdim, kad stājās spēkā 2017. gada 30. jūnija lēmums, proti, līdz tā paziņošanai apelācijas sūdzības iesniedzējai. Tātad tikai kopš šā paziņojuma ar pēdējo minēto lēmumu tika atcelts un aizstāts strīdīgais lēmums, kā izriet no 2017. gada 30. jūnija lēmuma rezolutīvās daļas noteikumiem.

48 Tātad Vispārējā tiesa ir kļūdījusies, pārsūdzētā rīkojuma 41., 42. un 47. punktā būtībā konstatēdama, ka ar 2017. gada 30. jūnija lēmumu strīdīgais lēmums tika aizstāts ar atpakaļejošu spēku – no pēdējā minētā lēmuma pieņemšanas dienas.

49 No iepriekš teiktā izriet, ka Vispārējā tiesa ir izdarījusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 53. un 55. punktā atzīdama, ka strīdīgais lēmums bija aizstāts ar atpakaļejošu spēku un ka prasībai atcelt šo lēmumu vairs nebija priekšmeta.

50 Līdz ar to ir jāatbalsta pirmais apelācijas pamats un jāatceļ pārsūdzētā rīkojuma rezolutīvās daļas 1. un 3. punkts, savukārt otrā un trešā pamata izvērtēšana nav nepieciešama.

Par ceturto un piekto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

51 Ar ceturto un piekto pamatu, kuri attiecas uz pārsūdzētā rīkojuma 56.–63. punktu un kuri jāizvērtē kopā, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, uzskatīdama prasību par zaudējumu atlīdzināšanu par nepieņemamu, Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā to, ka ECB nav ievērojusi tās tiesības, kas nostiprinātas Hartas 41. pantā un LESD 340. pantā, un to, ka ir paredzēts, ka Savienība atlīdzina zaudējumus, kurus, veicot savas funkcijas, nodarījušas ES iestādes vai to pārstāvji. Vispārējā tiesa arī neesot atzinusi tās tiesības, lai gan ECB un tās pārstāvji tai esot nodarījuši lielus zaudējumus. Vispārējā tiesa esot izmantojusi savu lēmumu neizskatīt atcelšanas prasību kā pamatu vērtējumam par prasību par zaudējumu atlīdzināšanu, lai atbrīvotu ECB no atbildības par tās rīcību.

52 Turklāt Vispārējā tiesa esot izdarījusi tiesību kļūdu, neņemdama vērā saikni starp atcelšanas prasības būtību un prasības par zaudējumu atlīdzināšanu būtību, jo prasību par zaudējumu atlīdzināšanu nav iespējams izvērtēt neatkarīgi no atcelšanas prasības būtības.

53 Papildus tam pārsūdzētā rīkojuma 60. punktā iekļautais Vispārējās tiesas apgalvojums, ka prasība par zaudējumu atlīdzināšanu ir formulēta pārāk abstrakti un neietver nedz pamatus un argumentus, nedz pēdējo minēto kopsavilkumu, esot kļūdains, jo atcelšanas prasība, uz kuru balstīta prasība par zaudējumu atlīdzināšanu, ietverot visus šos elementus.

54 Apelācijas sūdzības iesniedzēja arī apgalvo, ka tad, ja Vispārējā tiesa nebūtu izlēmusi – nepamatoti –, ka vairs nav jālemj par atcelšanas prasību un ja tā būtu piekritusi, ka pastāv saikne starp pēdējo minēto un prasību par zaudējumu atlīdzināšanu, tā būtu konstatējusi, ka strīdīgā lēmuma pieņemšanas procedūrai piemita vairāki trūkumi, kas paši par sevi jau būtu pietiekams iemesls celt pēdējo minēto prasību. Tā šajā ziņā pārmet, ka *Nemea Bank* pārstāvība šādā procedūrā nav iedarbīga, ka strīdīgajā lēmumā nav norādīts pamatojums un ka prettiesiska ir bijusi ECB rīcība šā lēmuma administratīvajā pārskatīšanas procedūrā, ko veikusi APP.

55 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka ECB rīcība, konkrētāk – kredītiestādei piešķirtās licences (darbības atļaujas) anulēšana, ir tai nodarīto zaudējumu tiešais cēlonis un ka tā to esot pierādījusi. Zaudējumu apmērs, ko tā aplēsusi 100 miljonu EUR apmērā, tomēr nekompensētu nedz *Nemea Bank* reputācijas un komerciālo attiecību un darbības zaudēšanu, nedz negūtos ieņēmumus, bet segtu tikai ECB rīcības tieši izraisīto šīs bankas vērtības zudumu.

56 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo arī to, ka Vispārējā tiesa, kritizējot prasības pieteikuma nepilnības pirmās instances tiesvedībā, nav ņēmusi vērā apstākli, ka šīs nepilnības izraisīja tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nebija pieejama iedarbīga pārstāvība un pierādījumi, jo tai nebija pieejami nedz pašas līdzekļi, nedz ECB lietas materiāli.

57 ECB un Komisija prasa, lai šie divi pamati tiktu noraidīti.

Tiesas vērtējums

58 Pirmām kārtām, attiecībā uz šā sprieduma 51.–53. punktā rezumēto apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, ka Vispārējā tiesa pēc būtības esot liegusi tai tiesības, kas nostiprinātas Hartas 41. un 47. pantā, kā arī LESD 263. un 340. pantā, uz lēmumu par atcelšanas prasības neizskatīšanu balstīdama vērtējumu par prasību par zaudējumu atlīdzināšanu un neņemdama vērā saikni starp šīm divām prasībām, lai tādējādi dotu ECB iespēju izmantot atbrīvojumu no atbildības par tās rīcību, kas esot izraisījusi zaudējumus, ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 59.–61. punktā ir citējusi nozīmīgo judikatūru attiecībā uz apstākļiem, kādos iestājas Savienības ārpuslīgumiskā atbildība, un prasības, kas izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmās daļas un kas piemērojamas tiesvedībai Vispārējā tiesā atbilstoši minēto statūtu 53. panta pirmajai daļai, saskaņā ar kuru prasības pieteikumā norāda tiesvedības priekšmetu, izvirzītos pamatus un argumentus, kā arī šo pamatu kopsavilkumu. Pēc tam tā minētā rīkojuma 62. punktā ir pamatoti atzinusi, ka prasītāji pirmajā instancē nebija nedz juridiski pietiekami izklāstījuši ECB rīcību, no kuras izrietētu prettiesiskums, kura dēļ iestātos Savienības atbildība, nedz cēloņsakarību starp apgalvotajiem zaudējumiem un sekām, ko strīdīgais lēmums eventuāli būtu varējis radīt.

59 Tas liecina, ka pamats aplūkojamās prasības par zaudējumu atlīdzināšanu noraidīšanai ir nevis Vispārējās tiesas lēmums neizskatīt atcelšanas prasību, bet gan šīs prasības par zaudējumu atlīdzināšanu nepilnīgums.

60 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka lietas dalībniekam, kas atsaucas uz Savienības ārpuslīgumisko atbildību, ir jāsniedz pārliecinoši pierādījumi gan par kaitējuma, uz ko tas atsaucas, pastāvēšanu un apmēru, gan arī par pietiekami tiešas cēloņsakarības pastāvēšanu starp attiecīgās "iestādes" rīcību un apgalvoto kaitējumu (spriedums, 2018. gada 3. maijs, *EUIPO*/*European Dynamics Luxembourg* u.c., C-376/16 P, EU:C:2018:299, 92. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

61 Šajā gadījumā šķiet, ka prasības pieteikums pirmās instances tiesvedībā acīmredzami neatbilda šajā judikatūrā izvirzītajām prasībām, jo tas ietver tikai prasījumus piespriest ECB atlīdzināt prasītājiem pirmajā instancē naudas summu 10 miljonu EUR apmērā, kā arī samaksāt procentus par zaudējumiem, kas nodarīti ar strīdīgā lēmuma pieņemšanu un ko šie lietas dalībnieki turklāt replikas rakstā pirmajā instancē palielināja uz 100 miljoniem EUR. Tomēr netika izvirzīts neviens arguments, ar ko būtu precizēta cēloņsakarību starp apgalvoti nelikumīgo ECB rīcību un norādītajiem zaudējumiem, kā arī netika konkretizēts šo zaudējumu sastāvs un šajā ziņā netika iesniegti nekādi pierādījumi.

62 Tātad Vispārējā tiesa nav izdarījusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 62. un 63. punktā nospriezdama, ka prasība par zaudējumu atlīdzināšanu tās nepilnību dēļ bija acīmredzami nepieņemama.

63 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja nepaskaidro, kādā veidā Vispārējās tiesas lēmums tai būtu liedzis tiesības prasīt eventuālo ECB izraisīto zaudējumu atlīdzināšanu. Tai principā ir rezervētas tiesības celt jaunu prasību par zaudējumu atlīdzināšanu, lai atlīdzinātu nepilnības, uz kurām Vispārējā tiesa norādījusi pārsūdzētajā rīkojumā, ievērojot nosacījumus, kas minēti Eiropas Savienības Tiesas statūtu 46. pantā, kurš – saskaņā ar šo statūtu 53. panta pirmo daļu – ir piemērojams tiesvedībai Vispārējā tiesā un kurā paredzēts, ka prasības pret Savienību ārpuslīgumiskās atbildības jomā noilgst pēc pieciem gadiem, skaitot no to apstākļu iestāšanās, kas ir prasības pamatā, un ka šā noilguma termiņa skaitījumu aptur, piemēram, prasības pieteikuma iesniegšana Tiesai.

64 Otrām kārtām, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, kas atgādināta šā sprieduma 55. punktā, saskaņā ar kuru, pirmkārt, ECB rīcība esot tiešais *Nemea Bank* [akciju] vērtības zuduma cēlonis un, otrkārt, naudas summa 100 miljonu EUR apmērā segtu tikai vienu daļu zaudējumu, kas esot nodarīti apelācijas sūdzības iesniedzējai, ir konstatējams, ka ar šo argumentāciju apelācijas sūdzības iesniedzēja nenorāda uz Vispārējās tiesas izdarītām tiesību kļūdām, bet tikai atkārto apsvērumus par faktiskajiem apstākļiem saistībā ar prasību pirmajā instancē.

65 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru no LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir, pirmkārt, konstatēt faktus, izņemot gadījumu, kad šo konstatējumu faktiskā neprecizitāte izriet no minētajai tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, un, otrkārt, veikt šo faktu novērtēšanu. Līdz ar to faktu vērtējums, izņemot gadījumus, kad Vispārējai tiesai iesniegtie pierādījumi ir tikuši sagrozīti, nav tiesību jautājums, kas kā tāds ir jāizskata Tiesai (spriedums, 2024. gada 11. janvāris, *Wizz Air Hungary*/Komisija, C-440/22 P, EU:C:2024:26, 57. un 58. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

66 Trešām kārtām, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, kas atgādināta šā sprieduma 56. punktā, ka Vispārējā tiesa, kritizējot prasības pieteikuma nepilnības pirmās instances tiesvedībā, nav ņēmusi vērā apstākli, ka šīs nepilnības izraisīja tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nebija pieejama iedarbīga pārstāvība un pierādījumi, ir jānorāda: kā izriet no šā sprieduma 62. punkta, Vispārējā tiesa ir pamatoti atzinusi, ka prasība par zaudējumu atlīdzināšanu bija acīmredzami nepieņemama tās nepilnību dēļ. No prasības pieteikuma pirmajā instancē izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija sniegusi ziņas, kas nepieciešamas, lai konstatētu Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanos, un nebija paskaidrojusi, kā konkrēti apgalvotā iestādes resursu un pierādījumu nepieejamība būtu varējusi tai traucēt izklāstīt – pienācīgi skaidrā un konkrētā veidā – tās argumentāciju par šādu apstākļu pastāvēšanu, ņemot vērā, piemēram, ka, pirmkārt, to pārstāvēja advokāts, un, otrkārt, tā nebija iesniegusi attiecīgu pieteikumu juridiskās palīdzības saņemšanai.

67 Līdz ar to ceturtais un piektais pamats ir jānoraida kā daļēji acīmredzami nepieņemami un daļēji nepamatoti.

68 Ņemot vērā izklāstīto apsvērumu kopumu, pārsūdzētā rīkojuma rezolutīvās daļas 1. un 3. punkts ir jāatceļ.

Par Vispārējā tiesā celto prasību

69 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var pieņemt galīgo nolēmumu attiecīgajā lietā, ja to pieļauj tiesvedības stadija.

70 Šajā lietā tas tā nav. Proti, tā kā Vispārējā tiesa par to, ka tiesvedība par prasību ir jāizbeidz, sprieda, neizvērtējusi tās pieņemamību un neizskatījusi strīdu pēc būtības, Tiesa uzskata, ka šajā tiesvedības stadijā tai nav iespējams taisīt galīgo spriedumu un ka lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, kā arī jāatliek lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana.

71 Turklāt ir jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgums nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, iedalot to palātai, kuras sastāvā nebūtu tie tiesneši, kas bija pārsūdzēto rīkojumu pieņēmušās palātas sastāvā. Tiesas Reglamentā nav paredzēta iespēja Tiesai pēc apelācijas

sūdzības izskatīšanas dot Vispārējai tiesai norādījumus attiecībā uz tās palātas sastāvu, kurai šī lieta būtu iedalāma pēc tās nodošanas atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā. Attiecīgā gadījumā Vispārējās tiesas priekšsēdētājam, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 192. panta 1. punktu, būs jālemj par lietas eventuālu iedalīšanu citai palātai, kuras sastāvā būtu tāds pats tiesnešu skaits.

Par tiesāšanās izdevumiem

72 Tā kā lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lemšana par tiesāšanās izdevumiem saistībā ar šo apelācijas tiesvedību ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2021. gada 20. decembra rīkojuma *Niemelä* u.c./ECB (T-321/17, EU:T:2021:942) rezolutīvās daļas 1. un 3. punktu.**

2) **Noraidīt apelācijas sūdzības pārējo daļu.**

3) **Nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai, lai tā spriestu par *Nemea Bank plc* celto atcelšanas prasību.**

4) **Lemšanu par tiesāšanās izdevumiem atlikt.**

[Paraksti]